

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 454 / 28.10.2025

Biroul permanent al Senatului

479 / 11.11.2025

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă pentru completarea
Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea
drepturilor persoanelor cu handicap**

Analizând propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap (b454/30.09.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/5523/07.10.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D833/08.10.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect, în fapt, completarea art. 70 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, se preconizează:

- instituirea unor „*obligații explicite pentru furnizorii de servicii sociale acreditați, publici sau privați, astfel încât aceștia să asigure accesibilizarea informațiilor și a comunicării prin materiale Braille, audio, video subtitrat, interpretare gestuală sau comunicare augmentativă și alternativă*”;

- ca furnizorii de servicii sociale să fie obligați „*să pregătească și să pună la dispoziție personal instruit în comunicare adaptată, interpreți pentru limbajul mimico-gestual, specialiști CAA și consilieri adaptativi*”;

- „obligativitatea adaptării semnalizării și procedurilor, inclusiv prin pictograme, semnale tactile, sonore sau vibrații, precum și utilizarea de tehnologii asistive corespunzătoare fiecărui tip de dizabilitate”.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. p) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că din cuprinsul **Expunerii de motive** nu reiese că soluțiile legislative preconizate au fost precedate de o temeinică fundamentare, nefiind respectate prevederile art. 6 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli **necesare**, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă, soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie **temeinic fundamentate**, iar pentru fundamentarea noii reglementări trebuie să se poarte de la dezideratele sociale prezente și de perspectivă, precum și de la **insuficiențele legislației în vigoare**.

Precizăm că Expunerea de motive nu respectă structura instrumentului de prezentare și motivare, prevăzută la art. 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nefiind clar prezentate, în primul rând, **insuficiențele reglementărilor în vigoare**. Astfel, se afirmă, printre altele, că „practica a arătat lipsa unor obligații clare pentru furnizorii de servicii sociale în ceea ce privește accesibilizarea informațiilor și a comunicării, adaptarea procedurilor interne la diversitatea tipurilor de dizabilitate ..., precum și asigurarea mijloacelor tehnologice și a personalului specializat în comunicare adaptată” și că „Această lacună normativă generează o discriminare indirectă, întrucât multe persoane cu dizabilități nu pot beneficia în mod efectiv de serviciile la care au dreptul prin lege”, fără a se indica actele normative analizate, din cuprinsul cărora ar reieși lipsa prevederii unor astfel de obligații.

Contrar afirmațiilor din instrumentul de motivare și prezentare, precizăm că, de lege lata, există obligații clare în acest sens stabilite în sarcina furnizorilor de servicii sociale, după cum vom arăta la punctul următor.

În al doilea rând, semnalăm că nu sunt prezentate, printre altele, impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani), concluziile studiilor care au stat la baza elaborării proiectului de act normativ și nici informații referitoare la consultările derulate în vederea elaborării proiectului.

În acest context, precizăm că, potrivit considerentelor exprimate în Decizia Curții Constituționale nr. 682 din 27 iunie 2012, „*dispozițiile art. 6 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, republicată [...], cu modificările și completările ulterioare instituie obligația fundamentării actelor normative. [...]. Lipsa unei fundamentări temeinice a actului normativ în discuție determină, [...], încălcarea prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) [...]*”.

5. Cu titlu preliminar, referitor la soluțiile legislative preconizate, semnalăm că, de lege lata, există deja reglementări referitoare la obligațiile furnizorilor de servicii sociale în sensul avut în vedere de inițiatori.

Astfel, potrivit art. 3 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare, **principiile calității în domeniul serviciilor sociale** (pe care toți furnizorii de servicii sociale trebuie să le respecte) sunt axate, cu precădere, pe aspecte referitoare la:

- acordarea serviciilor sociale: **asigurarea**, fără niciun fel de discriminare, a **unor servicii sociale** eficace, **accesibile**, comprehensive, sustenabile, centrate pe nevoile individuale ale beneficiarului;

- relația dintre furnizori și beneficiarii acestora: utilizarea de **mijloace de informare și comunicare** corecte, transparente și **accesibile**, asigurarea confidențialității și securității datelor și informațiilor personale, utilizarea mecanismelor de prevenție și combatere a riscului de abuz fizic, psihologic sau financiar asupra beneficiarului.

Mai mult decât atât, la art. 11 alin. (6²) din același act normativ este prevăzută „**îndeplinirea obligațiilor de accesibilizare a spațiilor și informațiilor**” ca o condiție pentru menținerea licenței de funcționare provizorii a serviciilor sociale (potrivit art. 11 alin. (4) din Legea nr. 197/2012, licențierea serviciilor sociale fiind solicitată de către furnizori¹), în situația în care, la evaluarea în teren, se constată

¹ Deoarece, potrivit art. 8 alin. (9) din Legea nr. 197/2012, „Certificatul de acreditare nu acordă furnizorului de servicii sociale dreptul de a acorda servicii sociale înainte de obținerea licenței de funcționare provizorii/licenței de funcționare”.

îndeplinirea condițiilor legale de funcționare, conformitatea datelor prezentate în documentele justificative cu realitatea din teren și faptul că standardele minime sunt îndeplinite în proporție de 90%.

În plus, precizăm că, în situația solicitării unui nou certificat de acreditare², respectiv a unei noi licențe de funcționare³, sunt parcurse aceleași etape care au stat la baza acordării primului certificat de acreditare, respectiv a primei licențe de funcționare, ceea ce înseamnă că este verificată, din nou, condiția îndeplinirii „obligățiilor de accesibilizare a spațiilor și informațiilor”.

Așadar, întrucât există deja reglementări referitoare la obligațiile furnizorilor de servicii sociale privind adaptarea mediului informațional și comunicațional, **soluțiile legislative vor genera paralelisme legislative, interzise de art. 16 din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În altă ordine de idei, semnalăm că, așa cum vom arăta în continuare, **stabilirea obligațiilor pentru furnizorii de servicii sociale se realizează în prezentul proiect de o manieră imprecisă, ceea ce va conduce la neîndeplinirea acestora în mod corespunzător și la neasigurarea protecției persoanelor cu handicap la un nivel adecvat.**

6. Referitor la structura prezentei propuneri legislative, precizăm că, după titlu, trebuie să figureze **formula introductivă** prevăzută la art. 42 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel:

„Parlamentul României adoptă prezenta lege.”.

7. Precizăm că, pentru a asigura legislației interne **o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă**, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate și să respecte normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri⁴, statuând că **„una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”** și că **„respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un**

² De exemplu, potrivit art. 10 alin. (2), (10) și (11) din Legea nr. 197/2012, după emiterea deciziei de retragere a acreditării și radierea din Registrul electronic unic al serviciilor sociale, în situația în care, la împlinirea termenului de 2 ani de la data obținerii certificatului de acreditare, furnizorul de servicii sociale nu are cel puțin un serviciu social licențiat, acesta poate relua procedura de acreditare.

³ De exemplu, în cazul serviciilor sociale cărora le expiră perioada de licențiere, potrivit art. 11 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 197/2012.

⁴ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016, care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014 și la Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015.

veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție”.

Totodată, menționăm că, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale⁵, principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei. „Legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe”⁶, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii.

Având în vedere aspectele menționate mai sus, pentru respectarea normelor de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare și, implicit, a prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, **textele propunerii necesită a fi revăzute și reformulate în integralitate**, după cum vom arăta în cele ce urmează.

7.1. La art. I pct. 1, semnalăm că art. 70, care se propune a fi completat cu trei alineate (care vizează obligația furnizorilor de servicii sociale acreditați de a asigura „**accesibilizarea** informațiilor, comunicării, procedurilor interne și mediului informațional”), face parte din capitolul IV, având denumirea marginală „**Accesibilitate**”.

Referitor la termenii „accesibilitate” și „accesibilizare”, constatăm că, deși în cuprinsul Legii nr. 448/2006 sunt folosiți ambii termeni, doar termenul „**accesibilitate**” beneficiază de o definiție, alături de termenul „**adaptare**”.

Astfel, potrivit art. 5 pct. 2 și 3 din Legea nr. 448/2006, „**accesibilitatea**” reprezintă „**ansamblul de măsuri și lucrări de adaptare a mediului fizic, precum și a mediului informațional și comunicațional conform nevoilor persoanelor cu handicap, factor esențial de exercitare a drepturilor și de îndeplinire a obligațiilor persoanelor cu handicap în societate**”, iar „**adaptarea**” este „**procesul de transformare a mediului fizic și informațional, a produselor sau sistemelor, pentru a le face disponibile și persoanelor cu handicap**”.

⁵ A se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 193 din 6 aprilie 2022, paragraful 23, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012 sau Decizia nr. 189 din 2 martie 2006.

⁶ A se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, paragraful 95.

Totodată, din analiza prevederilor legale⁷ în cuprinsul cărora se regăsește termenul „accesibilizare”, a reieșit că acesta este/ar fi folosit cu sensul de „adaptare”.

În consecință, pentru respectarea prevederilor art. 61 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, potrivit căroră ***„Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie (...)”***, **mai întâi, ar trebui clarificată semnificația termenului „accesibilizare”, respectiv dacă intenția inițiatorilor a fost ca acesta să fie sinonim cu termenul „adaptare”**, soluțiile legislative preconizate putând fi introduse în cuprinsul capitolului IV doar dacă vizează adaptarea mediului informațional și comunicațional. De altfel, semnalăm că în cuprinsul Expunerii de motive se folosește și termenul „adaptare” - „adaptarea procedurilor interne”.

De asemenea, întrucât vizează obligații stabilite doar în sarcina furnizorilor de servicii sociale, ar trebui ca textele preconizate să facă obiectul unui articol de sine stătător, eventual introdus după art. 71.

În cazul însușirii acestei observații, pentru respectarea exigențelor de tehnică legislativă, **actuala parte introductivă** va deveni **parte dispozitivă** și va avea următoarea redactare:

„Art. I. - După articolul ... din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, art. ..., cu următorul cuprins:”.

În continuare, se vor reda, între ghilimele, textele propuse pentru alin. (3) și (4) ale art. 70 (care vor deveni alin. (1) și (2) ale articolului nou-introdus), iar **actuala parte dispozitivă a pct. 1** se va elimina.

În cazul în care termenul „accesibilizare” are un sens diferit de cel al termenului „adaptare”, va fi necesară definirea acestuia în cuprinsul art. 5, iar soluțiile legislative preconizate vor fi introduse în cadrul unui capitol cu care să prezinte legătură tematică, pentru respectarea prevederilor art. 61 alin. (2) din Legea nr. 24/2000.

7.2. La textul propus pentru actualul art. 70 alin. (3), în primul rând, semnalăm că exprimarea „destinați persoanelor cu handicap” este improprie și neclară, neînțelegându-se care este sensul cuvântului „destinați”, dat fiind că, în acord cu terminologia consacrată de Legea

⁷ Au fost analizate toate prevederile legale în care sunt folosiți termenii „accesibilizarea”, „accesibilizate”/„accesibilizată”, respectiv: art. 18 alin. (1) lit. f) și g), art. 21 alin. (2) lit. f) și alin. (2)¹), art. 71 alin. (1) lit. a), art. 78 alin. (12) și art. 96 alin. (2) lit. h).

nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și de Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, serviciile sociale sunt destinate persoanelor cu handicap (la textul propus pentru alin. (4) chiar fiind folosită expresia „serviciilor sociale destinate persoanelor cu dizabilități”), nu furnizorii de servicii sociale, aceștia fiind cei care acordă servicii sociale. În consecință, este necesară revederea și reformularea sintagmei.

În al doilea rând, termenul „accesibilizarea” necesită a fi reformulat, conform observației de la pct. 7.1 *supra*.

Referitor la sintagma „accesibilizarea informațiilor ... și mediului informațional”, semnalăm că **atât accesibilitatea, cât și adaptarea, definite la art. 5 pct. 2 și 3 din actul normativ de bază, vizează mediul informațional, fiind evident că acesta cuprinde și informații.** Prin urmare, pentru o exprimare clară și corectă, propunem eliminarea termenului „informațiilor”.

În ceea ce privește „accesibilizarea ... **procedurilor interne**”, precizăm că, potrivit art. 9 alin. (1) lit. h) și alin. (2) din Legea nr. 197/2012, cu modificările și completările ulterioare, una dintre condițiile ce trebuie îndeplinite de persoanele juridice prevăzute la art. 37 din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru a fi acreditate ca furnizori de servicii sociale este aceea de a dispune de manual de proceduri interne, aprobat de organele de conducere, manual ce include cel puțin următoarele proceduri:

- a) procedura de prevenire a corupției, fraudelor și spălării banilor;
- b) procedura privind asigurarea managementului resurselor umane, de respectare a normativelor minime de personal și de selecție a acestuia;
- c) proceduri financiar-contabile și de achiziție a bunurilor, lucrărilor și serviciilor;
- d) procedura de evaluare și prevenire a riscurilor;
- e) procedura de prevenire a abuzului și exploatării de orice fel;
- f) proceduri privind respectarea principiului egalității de șanse dintre femei și bărbați și a principiului nediscriminării.

În acest context, având în vedere că procedurile interne vizează aspecte (interne) privind organizarea și funcționarea furnizorilor de servicii sociale, semnalăm că norma este lipsită de claritate și predictibilitate, deoarece nu se înțelege ce presupune „accesibilizarea”/adaptarea acestor proceduri și, mai ales, de ce persoanele cu handicap, adică beneficiarii serviciilor sociale, ar avea sau ar trebui să aibă acces la aceste proceduri. În consecință, este necesară

revederea și reformularea sintagmei „accesibilizarea ... procedurilor interne”.

De asemenea, precizăm că sintagma „în funcție de tipul de dizabilitate al beneficiarilor direcți, incluzând dizabilități senzoriale, intelectuale, psihice sau de comunicare” nu asigură claritate și predictibilitate normei, putând conduce la dubii în interpretarea și aplicarea actului normativ, întrucât nu se înțelege dacă au fost avute în vedere toate tipurile de dizabilitate sau doar anumite tipuri. În acest context, precizăm că, potrivit art. 5 pct. 16 din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*dizabilitate*” reprezintă „**termenul generic** pentru afectări/deficiențe, limitări de activitate și restricții de participare, definite conform Clasificării internaționale a funcționării, dizabilității și sănătății, adoptată și aprobată de Organizația Mondială a Sănătății, și care relevă aspectul negativ al interacțiunii individ-context”, iar potrivit art. 86 alin. (2) din același act normativ, „Tipurile de handicap sunt: fizic, vizual, auditiv, surdocecitate, somatic, mintal, psihic, HIV/SIDA, asociat, boli rare”, printre acestea neregăsindu-se, ca atare, dizabilitățile senzoriale și cele de comunicare.

În consecință, pentru ca norma să poată fi aplicată, este necesară revederea și reformularea sintagmei „în funcție de tipul de dizabilitate al beneficiarilor direcți, incluzând dizabilități senzoriale, intelectuale, psihice sau de comunicare”, astfel încât să reiasă fără echivoc care este obligația furnizorilor de servicii sociale, respectiv cu privire la ce tipuri de dizabilități trebuie să realizeze adaptări.

7.3. La textul propus pentru alin. (4), la partea introductivă, în primul rând, semnalăm că, din actuala redactare, se înțelege că obligațiile stabilite la acest alineat sunt singurele obligații ale furnizorilor de servicii sociale. Prin urmare, pentru asigurarea predictibilității normei, este necesară completarea acesteia cu o trimitere la alin. (3), astfel încât să reiasă că obligațiile furnizorilor de servicii sociale sunt stabilite în considerarea obligației prevăzute la alin. (3).

În al doilea rând, semnalăm că norma este neclară și lipsită de predictibilitate, prin folosirea sintagmei „după caz”, deoarece nu se înțelege în ce cazuri furnizorii de servicii sociale sunt obligați să asigure acele materiale accesibile, personal instruit în comunicare adaptată, semnalizare adaptată, proceduri și ghiduri simplificate și tehnologii asistive, respectiv dacă toți furnizorii au acele obligații sau doar unii dintre aceștia. În consecință, textul necesită a fi revăzut și reformulat.

În al treilea rând, menționăm că **nu se înțelege cum un furnizor de servicii sociale ar putea să funcționeze fără materialele și personalul necesare**, mai ales că, potrivit art. 9 alin. (1) lit. h) și alin. (2) din Legea nr. 197/2012, cu modificările și completările ulterioare, manualul de proceduri interne de care trebuie să dispună persoanele juridice prevăzute la art. 37 din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, pentru a fi acreditate ca furnizori de servicii sociale, include și proceduri privind **asigurarea managementului resurselor umane, de respectare a normativelor minime de personal și de selecție a acestuia, respectiv proceduri financiar-contabile și de achiziție a bunurilor**, lucrărilor și serviciilor.

La **lit. a)**, precizăm că, în absența unei definiții, sintagma „comunicare augmentativă și alternativă” nu asigură claritate normei, aceasta nefiind definită nici în cuprinsul propunerii, nici în cuprinsul actului normativ de bază (în actul normativ de bază regăsindu-se o singură dată, la art. 18 alin. (1) lit. b), în varianta: „în forme **alternative de comunicare ... augmentativă**”).

Totodată, semnalăm că, la **lit. b)**, este folosită expresia „comunicare adaptată”, care nu se regăsește în actul normativ de bază, neînțelegându-se dacă acea comunicare augmentativă și alternativă reprezintă o formă de comunicare adaptată, respectiv dacă cele două expresii sunt sinonime, caz în care se va utiliza o singură variantă în cuprinsul propunerii.

În consecință, pentru asigurarea clarității normelor, este necesară revederea și reformularea textelor.

La **lit. b)**, pentru respectarea prevederilor art. 37 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este necesară reformularea sintagmei „specialiști CAA”.

De asemenea, pentru claritatea normei, este necesară stabilirea unei definiții a expresiei „consilieri **adaptativi**” sau trimiterea la actul normativ în care aceasta este definită, deoarece expresia menționată nu se regăsește în cuprinsul actului normativ de bază.

La **lit. d)**, semnalăm lipsa de claritate a normei prin folosirea sintagmei „proceduri și ghiduri simplificate”, neînțelegându-se ce reprezintă acele proceduri, respectiv dacă se referă la procedurile interne prevăzute la alin. (3), și nici dacă și acele proceduri sunt simplificate sau doar ghidurile sunt simplificate. Prin urmare, textul necesită a fi revăzut și reformulat.

La **lit. e)**, pentru respectarea terminologiei consacrate de Legea nr. 448/2006, care la art. 5 pct. 28 definește expresia „tehnologie

asistivă și de acces”, este necesară revederea și reformularea sintagmei „tehnologii asistive”.

De asemenea, pentru claritatea normei, este necesară și revederea termenului „relevante”, deoarece nu se înțelege pentru cine sunt relevante acele tehnologii (adică pentru toate tipurile de dizabilități sau doar pentru unele dintre acestea) și cine stabilește că respectivele tehnologii sunt relevante.

7.4. În altă ordine de idei, semnalăm că, în cazul în care soluțiile legislative preconizate ar fi introduse în cadrul art. 70, așa cum propun inițiatorii, potrivit art. 100 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 448/2006, nerespectarea prevederilor art. 70 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 25.000 lei. În acest context, precizăm **că sancțiunea care s-ar aplica furnizorilor de servicii sociale pentru neadaptarea mediului informational și comunicational nu este proporțională cu gradul de pericol social al faptei**, astfel cum se prevede la art. 5 alin. (5)⁸ din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

În cazul însușirii observației formulate la pct. 7.1 *supra*, referitoare la introducerea unui articol de sine stătător, precizăm că, pentru a asigura eficiență normelor, este necesară și stabilirea drept contravenție a nerespectării prevederilor nou-introduse, precum și stabilirea sancțiunii aplicabile, prin indicarea unor limite ale amenzii reduse, proporționale cu gravitatea redusă a faptelor, soluție ce se va realiza prin modificarea sau completarea art. 100 alin. (1) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 811/27.10.2025

⁸ „Sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite”.